

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 10ης Νοεμβρίου 2022*

«Αίτηση αναιρέσεως – Κρατικές ενισχύσεις – Κρατική εγγύηση χορηγηθείσα από δημόσια οντότητα – Δάνεια προς τρεις ποδοσφαιρικούς συλλόγους της Κοινότητας της Βαλένθια (Valencia CF, Hércules CF και Elche CF) – Απόφαση κηρύσσουσα τις ενισχύσεις μη συμβατές με την εσωτερική αγορά – Ακύρωση της αποφάσεως κατά το μέρος που αφορά τη Valencia CF – Έννοια του “πλεονεκτήματος” – Εκτίμηση της υπάρξεως πλεονεκτήματος – Ανακοίνωση σχετικά με τις εγγυήσεις – Ερμηνεία – Υποχρέωση επιμέλειας που υπέχει η Ευρωπαϊκή Επιτροπή – Βάρος αποδείξεως – Παραμόρφωση»

Στην υπόθεση C-211/20 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 22 Μαΐου 2020,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον G. Luengo, την P. Němečková και τον B. Stromsky,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

η **Valencia Club de Fútbol SAD**, με έδρα τη Βαλένθια (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους G. Cabrera López, J. R. García-Gallardo Gil-Fournier και D. López Rus, abogados,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

το **Βασίλειο της Ισπανίας**, εκπροσωπούμενο από την M. J. Ruiz Sánchez,

παρεμβαίνον πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Arabadjiev (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, L. Bay Larsen, Αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, ασκούντα καθήκοντα δικαστή του πρώτου τμήματος, P. G. Xuereb, A. Kumin και I. Ziemele, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Pitruzzella

γραμματέας: A. Calot Escobar

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 7ης Απριλίου 2022,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 12ης Μαρτίου 2020, Valencia Club de Fútbol κατά Επιτροπής (T-732/16, EU:T:2020:98), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση (ΕΕ) 2017/365 της Επιτροπής, της 4ης Ιουλίου 2016, σχετικά με την κρατική ενίσχυση SA.36387 (2013/C) (πρώην 2013/NN) (πρώην 2013/CP) που χορήγησε η Ισπανία στη Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, στην Hércules Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva και στην Elche Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva (ΕΕ 2017, L. 55, σ. 12) (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), κατά το μέρος που αφορά τη Valencia Club de Fútbol SAD (στο εξής: Valencia CF).

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Κατά το σημείο 2.2 της ανακοινώσεως της Επιτροπής για την εφαρμογή των άρθρων 87 και 88 της συνθήκης ΕΚ στις κρατικές ενισχύσεις με τη μορφή εγγυήσεων (ΕΕ 2008, C 155, σ. 10, στο εξής: ανακοίνωση σχετικά με τις εγγυήσεις):

«Συνήθως, δικαιούχος της ενίσχυσης είναι ο δανειολήπτης. Όπως αναφέρεται στο σημείο 2.1, η ανάληψη κινδύνου θα πρέπει κανονικά να επιβραβεύεται με μια ενδεδειγμένη προμήθεια εγγύησης. Σε περίπτωση που ο δανειολήπτης δεν χρειάζεται να καταβάλει την προμήθεια, ή καταβάλλει χαμηλή προμήθεια, του παρέχονται πλεονεκτικοί όροι. Η κρατική εγγύηση παρέχει τη δυνατότητα στον δανειολήπτη να εξασφαλίσει ευνοϊκότερους όρους χρηματοδότησης για ένα δάνειο από εκείνους που συνήθως ισχύουν στις κεφαλαιαγορές. Κατά κανόνα, χάρη στην κρατική εγγύηση, ο δανειολήπτης μπορεί να εξασφαλίσει χαμηλότερα επιτόκια ή/και να προσφέρει λιγότερες εξασφαλίσεις. Σε ορισμένες περιπτώσεις, ο δανειολήπτης δεν θα μπορούσε χωρίς την κρατική εγγύηση να εξεύρει κάποιο χρηματοδοτικό οργανισμό διατεθειμένο να του χορηγήσει οποιοδήποτε δάνειο. Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι κρατικές εγγυήσεις μπορεί να διευκολύνουν τη δημιουργία νέων δραστηριοτήτων και παρέχουν τη δυνατότητα σε ορισμένες επιχειρήσεις να εξασφαλίσουν πόρους έτσι ώστε να ασκήσουν νέες δραστηριότητες ή απλώς να παραμείνουν σε λειτουργία αντί να παύσουν τις δραστηριότητές τους ή να αναδιαρθρωθούν, προκαλώντας έτσι στρεβλώσεις του ανταγωνισμού.»

- 3 Το σημείο 3.1 της ανακοινώσεως σχετικά με τις εγγυήσεις έχει ως ακολούθως:

«Εάν μια μεμονωμένη εγγύηση ή ένα μεμονωμένο καθεστώς εγγυήσεων που έχει θεσπίσει το κράτος δεν ευνοεί μια επιχείρηση, τότε δεν αποτελεί κρατική ενίσχυση.

Σε αυτό το πλαίσιο, για να διαπιστωθεί εάν ένα πλεονέκτημα παρέχεται μέσω μιας εγγύησης ή ενός καθεστώτος εγγυήσεων, το Δικαστήριο επιβεβαίωσε [...] ότι η Επιτροπή θα πρέπει να στηρίζει την αξιολόγησή της στην αρχή του επενδυτή που ενεργεί σε μια οικονομία της αγοράς [...]. Θα πρέπει συνεπώς να λαμβάνονται υπόψη οι πραγματικές δυνατότητες της δικαιούχου

επιχείρησης να αποκτήσει ισοδύναμους χρηματοπιστωτικούς πόρους προσφεύγοντας στην κεφαλαιαγορά. Δεν υφίσταται κρατική ενίσχυση όταν διατίθεται νέα πηγή χρηματοδότησης υπό όρους που θα ήταν αποδεκτοί για ένα ιδιώτη επιχειρηματία υπό τους συνήθεις όρους μιας οικονομίας της αγοράς [...].»

4 Με το σημείο 3.2, στοιχεία α' και δ', της ως άνω ανακοινώσεως διευκρινίζονται τα εξής:

«Όσον αφορά μια μεμονωμένη κρατική εγγύηση, η Επιτροπή θεωρεί ότι αρκεί να πληρούνται όλες οι ακόλουθες προϋποθέσεις προκειμένου να διασφαλίζεται η απουσία κρατικής ενίσχυσης:

α) ο δανειολήπτης δεν αντιμετωπίζει οικονομικές δυσχέρειες.

Για να διαπιστωθεί κατά πόσον ο δανειολήπτης αντιμετωπίζει οικονομικές δυσχέρειες, λαμβάνεται υπόψη ο ορισμός που περιλαμβάνεται στις κατευθυντήριες γραμμές για τις ενισχύσεις διάσωσης και αναδιάρθρωσης [...].

[...]

δ) καταβάλλεται για την εγγύηση τιμή που καθορίζεται βάσει κριτηρίων αγοράς.

Όπως αναφέρεται στο σημείο 2.1, η ανάληψη του κινδύνου θα πρέπει κανονικά να ανταμείβεται με μια κατάλληλη προμήθεια εγγύησης επί του ποσού για το οποίο παρέχεται εγγύηση ή αντεγγύηση. Σε περίπτωση που η τιμή που καταβλήθηκε για την εγγύηση είναι τουλάχιστον ίση με την αντίστοιχη προμήθεια αναφοράς που εφαρμόζεται στις χρηματοπιστωτικές αγορές, η εγγύηση δεν περιλαμβάνει στοιχεία ενίσχυσης.

Εάν στις χρηματοπιστωτικές αγορές δεν εφαρμόζονται αντίστοιχες προμήθειες αναφοράς, το συνολικό χρηματοοικονομικό κόστος του δανείου που καλύπτεται από την εγγύηση, συμπεριλαμβανομένου του επιτοκίου του δανείου και της προμήθειας εγγύησης θα πρέπει να συγκριθεί με την αγοραία τιμή παρόμοιου μη εγγυημένου δανείου.

Και στις δύο περιπτώσεις, για να προσδιοριστεί η αντίστοιχη αγοραία τιμή, θα πρέπει να ληφθούν υπόψη τα χαρακτηριστικά της εγγύησης και του υποκείμενου δανείου. Σε αυτά περιλαμβάνονται: το ποσό και η διάρκεια της συναλλαγής, η παρεχόμενη από τον δανειολήπτη ασφάλεια και άλλα στοιχεία του ιστορικού που διαμορφώνουν την εκτίμηση του ποσοστού ανάκτησης, η πιθανότητα αθέτησης των υποχρεώσεων του δανειολήπτη λόγω της οικονομικής του κατάστασης, ο τομέας στον οποίο δραστηριοποιείται και οι προοπτικές καθώς και άλλες οικονομικές συνθήκες. Η ανάλυση αυτή θα πρέπει ιδίως να επιτρέπει την κατάταξη του δανειολήπτη σε μια κατηγορία κινδύνου. Η κατάταξη αυτή μπορεί να παρέχεται από διεθνώς αναγνωρισμένο οργανισμό διαβάθμισης της πιστοληπτικής ικανότητας ή, εφόσον υπάρχει, από την εσωτερική διαβάθμιση που χρησιμοποιεί η τράπεζα που παρέχει το υποκείμενο δάνειο. Εν προκειμένω, η Επιτροπή επιθυμεί να επισημάνει τη σχέση μεταξύ πιστοληπτικής διαβάθμισης και ποσοστού αθέτησης των υποχρεώσεων που αναγνωρίζεται από διεθνή πιστωτικά ιδρύματα, των οποίων οι εργασίες διατίθενται επίσης δημοσίως [...]. Για να αξιολογηθεί κατά πόσο η προμήθεια εγγύησης είναι σύμφωνη με τους όρους της αγοράς, τα κράτη μέλη μπορούν να πραγματοποιούν σύγκριση των τιμών που καταβάλλονται στην αγορά από επιχειρήσεις με παρόμοια πιστοληπτική διαβάθμιση.

Η Επιτροπή δεν θα δέχεται, συνεπώς, ότι η προμήθεια της εγγύησης μπορεί να οριστεί ως ένα ενιαίο ποσοστό που θα είχε γενικευμένη ισχύ για το σύνολο του κλάδου.»

5 Το σημείο 3.6 της εν λόγω ανακοινώσεως προβλέπει τα ακόλουθα:

«Η μη εκπλήρωση μιας από τις προϋποθέσεις που ορίζονται στα σημεία 3.2 έως 3.5 δεν σημαίνει ότι η εγγύηση αυτή ή το καθεστώς εγγυήσεων θεωρείται αυτόματα ότι συνιστά κρατική ενίσχυση. Εάν υπάρχουν αμφιβολίες για το κατά πόσον μια σχεδιαζόμενη εγγύηση ή ένα σχεδιαζόμενο καθεστώς εγγυήσεων έχουν χαρακτήρα κρατικής ενίσχυσης, τα εν λόγω σχέδια θα πρέπει να κοινοποιούνται στην Επιτροπή.»

6 Το σημείο 4.1 της εν λόγω ανακοινώσεως έχει ως εξής:

«Όταν μια μεμονωμένη εγγύηση ή καθεστώς εγγυήσεων δεν πληροί την αρχή του ιδιώτη επενδυτή στην οικονομία της αγοράς, θεωρείται ότι περιλαμβάνει στοιχείο κρατικής ενίσχυσης. Το στοιχείο κρατικής ενίσχυσης πρέπει, συνεπώς, να εκφραστεί σε ποσοτικούς όρους προκειμένου να εξεταστεί κατά πόσο η ενίσχυση θα μπορούσε να είναι συμβιβάσιμη δυνάμει κάποιας συγκεκριμένης εξαίρεσης σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις. Κατ' αρχήν, το στοιχείο κρατικής ενίσχυσης θεωρείται ότι είναι η διαφορά μεταξύ της ενδεδειγμένης αγοραίας τιμής για την εγγύηση που χορηγείται μεμονωμένα [...] και της πραγματικής τιμής που καταβάλλεται για το μέτρο αυτό.

[...]

Κατά τον υπολογισμό του στοιχείου ενίσχυσης μιας εγγύησης, η Επιτροπή θα αποδίδει ιδιαίτερη προσοχή στα ακόλουθα στοιχεία:

α) κατά πόσο σε περίπτωση μεμονωμένων εγγυήσεων αντιμετωπίζει ο δανειολήπτης οικονομικές δυσχέρειες. [...] [βλέπε λεπτομέρειες στο σημείο 3.2 στοιχείο α)]

Η Επιτροπή σημειώνει ότι για επιχειρήσεις που αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσχέρειες, ένας εγγυητής της αγοράς, εφόσον υπήρχε, θα χρέωνε κατά το χρόνο χορήγησης της εγγύησης υψηλή προμήθεια λαμβάνοντας υπόψη το αναμενόμενο ποσοστό αθέτησης των υποχρεώσεων της επιχείρησης. Στην περίπτωση που η πιθανότητα ο δανειολήπτης να μην είναι σε θέση να εξοφλήσει το δάνειο καθίσταται ιδιαίτερα υψηλή, ενδέχεται να μην υφίσταται τέτοια προμήθεια στην αγορά και μάλιστα σε εξαιρετικές περιπτώσεις το στοιχείο ενίσχυσης της εγγύησης μπορεί να αποδειχθεί ότι είναι ίσο με το ποσό που καλύπτεται πραγματικά από την εν λόγω εγγύηση·

[...]

δ) κατά πόσο έχουν ληφθεί υπόψη τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά της εγγύησης και του δανείου [...] κατά τον προσδιορισμό της αγοραίας προμήθειας εγγύησης, από την οποία υπολογίζεται το στοιχείο ενίσχυσης, με τη σύγκρισή της με την προμήθεια που καταβάλλεται πραγματικά [βλέπε λεπτομέρειες στο σημείο 3.2 στοιχείο δ)].»

7 Το σημείο 4.2 της ίδιας ανακοινώσεως προβλέπει τα εξής:

«Για μια μεμονωμένη εγγύηση θα πρέπει να υπολογίζεται το ισοδύναμο επιχορήγησης μιας εγγύησης ως η διαφορά μεταξύ της αγοραίας τιμής της εγγύησης και της τιμής που καταβάλλεται στην πραγματικότητα.

Όταν η αγορά δεν παρέχει εγγυήσεις για τη συγκεκριμένη κατηγορία συναλλαγής, δεν είναι διαθέσιμη αγοραία τιμή για την εγγύηση. Στην περίπτωση αυτή, το στοιχείο ενίσχυσης πρέπει να υπολογιστεί με τον ίδιο τρόπο όπως το ισοδύναμο επιχορήγησης ενός δανείου υπό ευνοϊκούς όρους, δηλαδή ως η διαφορά μεταξύ του συγκεκριμένου επιτοκίου της αγοράς που θα έπρεπε να καταβάλει η εταιρεία αυτή χωρίς την εγγύηση και του επιτοκίου που επιτεύχθηκε χάρη στην κρατική εγγύηση, αφού ληφθούν υπόψη οι καταβληθείσες προμήθειες. Εάν δεν υπάρχει επιτόκιο της αγοράς και το κράτος μέλος επιθυμεί να χρησιμοποιήσει ως προσεγγιστική τιμή το επιτόκιο αναφοράς, η Επιτροπή τονίζει ότι ισχύουν οι προϋποθέσεις που ορίζονται στην ανακοίνωση για τα επιτόκια αναφοράς [...] για τον υπολογισμό της έντασης της ενίσχυσης μιας μεμονωμένης ενίσχυσης. Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να καταβάλλεται η δέουσα προσοχή στην προσαύξηση που πρέπει να προστεθεί στο βασικό επιτόκιο έτσι ώστε να ληφθούν υπόψη τα σχετικά χαρακτηριστικά κινδύνου που συνδέονται με την καλυπτόμενη πράξη, την επιχείρηση στην οποία παρέχεται η εγγύηση και τις εξασφαλίσεις που χορηγούνται.»

Το ιστορικό της διαφοράς και η επίδικη απόφαση

- 8 Η Valencia CF είναι επαγγελματικός ποδοσφαιρικός σύλλογος που εδρεύει στη Βαλένθια της Ισπανίας. Η Fundació Valencia (Ίδρυμα Βαλένθια, στο εξής: FV) είναι μη κερδοσκοπική οργάνωση με κύριο σκοπό τη διαφύλαξη, τη διάδοση και την προώθηση των αθλητικών, πολιτιστικών και κοινωνικών πτυχών της Valencia CF και της σχέσης της με τους οπαδούς της.
- 9 Στις 5 Νοεμβρίου 2009, το Instituto Valenciano de Finanzas (Χρηματοπιστωτικό Ινστιτούτο της Βαλένθια, στο εξής: IVF), ο χρηματοπιστωτικός φορέας της Generalitat Valenciana (Κυβέρνησης της Αυτόνομης Περιφέρειας της Βαλένθια, Ισπανία), παρέσχε στη FV εγγύηση για τραπεζικό δάνειο ύψους 75 εκατομμυρίων ευρώ, χορηγηθέν από την τράπεζα Bancaja, διά του οποίου η FV απέκτησε το 70,6 % των μετοχών της Valencia CF (στο εξής: μέτρο 1).
- 10 Η εγγύηση κάλυπτε το 100 % του κεφαλαίου του δανείου, πλέον τόκων και εξόδων εγγυοδοσίας. Σε αντάλλαγμα, η FV ήταν υποχρεωμένη να καταβάλλει στο IVF ετήσια προμήθεια εγγύησης ανερχόμενη σε 0,5 %. Ως αντεγγύηση, το IVF έλαβε ενέχυρο δεύτερης τάξης επί των μετοχών της Valencia CF που ανήκαν στη FV. Η διάρκεια του υποκείμενου δανείου ήταν εξαετής. Το επιτόκιο του υποκείμενου δανείου είχε οριστεί αρχικά σε 6 % το πρώτο έτος και, στη συνέχεια, ίσο προς το «Euro Interbank Offered Rate» (Euribor) ενός έτους, προσαυξημένο κατά περιθώριο 3,5 %, με ελάχιστο επιτόκιο 6 %. Επιπλέον, προβλεπόταν προμήθεια δέσμευσης κεφαλαίου ανερχόμενη σε 1 %. Το χρονοδιάγραμμα αποπληρωμής προέβλεπε καταβολή των τόκων από τον μήνα Αύγουστο του 2010 και αποπληρωμή του κεφαλαίου του δανείου σε δύο δόσεις 37,5 εκατομμυρίων ευρώ, στις 26 Αυγούστου 2014 και στις 26 Αυγούστου 2015 αντιστοίχως. Προβλεπόταν ότι η αποπληρωμή του εγγυημένου δανείου (κεφαλαίου και τόκων) επρόκειτο να χρηματοδοτηθεί από την πώληση των μετοχών της Valencia CF που απέκτησε η FV.
- 11 Στις 10 Νοεμβρίου 2010, το IVF αύξησε την εγγύησή του υπέρ της FV κατά 6 εκατομμύρια ευρώ, προκειμένου να επιτευχθεί ισόποση αύξηση του ήδη χορηγηθέντος από την Bancaja δανείου, ώστε να καλυφθεί η αποπληρωμή του κεφαλαίου, τόκων και δαπανών που οφείλονταν και που είχαν προκύψει λόγω της μη καταβολής των τόκων του εγγυημένου δανείου στις 26 Αυγούστου 2010 (στο εξής: μέτρο 4).
- 12 Η Επιτροπή, πληροφορηθείσα την ύπαρξη εικαζόμενων κρατικών ενισχύσεων τις οποίες χορήγησε η Κυβέρνηση της Αυτόνομης Περιφέρειας της Βαλένθια υπό τη μορφή εγγυήσεων τραπεζικών δανείων υπέρ της Elche Club de Fútbol SAD, της Hércules Club de Fútbol SAD και

της Valencia CF, κάλεσε το Βασίλειο της Ισπανίας, στις 8 Απριλίου 2013, να διατυπώσει παρατηρήσεις επί των πληροφοριών αυτών. Το Βασίλειο της Ισπανίας της απάντησε στις 27 Μαΐου και στις 3 Ιουνίου 2013.

- 13 Με έγγραφο της 18ης Δεκεμβρίου 2013, η Επιτροπή κοινοποίησε στο ως άνω κράτος μέλος την απόφασή της να κινήσει την προβλεπόμενη στο άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ επίσημη διαδικασία έρευνας, με την οποία κάλεσε τα ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους και διευκρίνισε, ιδίως στις αιτιολογικές σκέψεις 27 έως 29 και 51 της αποφάσεώς της, τα εξής:

«(27) Εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν γνωρίζει ποιο είναι το κριτήριο αναφοράς για την αντίστοιχη προμήθεια της εγγύησης που θα μπορούσε να εφαρμόζεται στις χρηματοπιστωτικές αγορές για εγγυήσεις παρόμοιες με εκείνες που παρασχέθηκαν από το IVF. Ωστόσο, η ετήσια προμήθεια της εγγύησης της τάξης του 0,5 % για την απόκτηση μετοχών της Valencia CF [...] δεν μπορ[εί] να θεωρηθ[εί], εκ πρώτης όψεως, ότι αντανακλ[ά] τον κίνδυνο αθέτησης πληρωμής των εγγυημένων δανείων, δεδομένου ότι η Valencia CF [φαίνεται] να αποτελούσε προβληματική επιχείρηση κατά τον χρόνο χορήγησης των επίμαχων εγγυήσεων. [...]

(28) Η Επιτροπή εφιστά επίσης την προσοχή στο ότι, πέραν του ότι χορηγήθηκαν σε –κατά πως φαίνεται– προβληματικές επιχειρήσεις, οι εγγυήσεις καλύπτουν το 100 % των εγγυημένων ποσών. Τούτο υποδηλώνει ότι οι επιχειρηματίες της αγοράς δεν είναι διατεθειμένοι να αναλάβουν τον κίνδυνο αφερεγγυότητας των δικαιούχων. Επομένως, η Επιτροπή αμφιβάλλει αν οι δικαιούχοι μπορούν να λάβουν τις επίμαχες εγγυήσεις στην τιμή αυτή και με τους όρους αυτούς στην αγορά. Εξάλλου, η Επιτροπή αμφιβάλλει αν, χωρίς την κρατική εγγύηση, ένας χρηματοδοτικός οργανισμός θα ήταν διατεθειμένος να χορηγήσει στους δικαιούχους πίστωση με οποιουσδήποτε όρους.

(29) Επομένως, λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, η Επιτροπή φρονεί, στο στάδιο αυτό, ότι οι εγγυήσεις τις οποίες χορήγησε το Δημόσιο το 2008, το 2010 και το 2011 παρείχαν πλεονέκτημα στις οντότητες που επωφεληθήκαν από τα δάνεια. [...]

[...]

(51) Η Επιτροπή αμφιβάλλει κατά πόσον το IVF χορήγησε τις επίμαχες εγγυήσεις σύμφωνα με κριτήρια της αγοράς, ιδίως αφότου εξέτασε τη χρηματοοικονομική κατάσταση και τις προοπτικές βιωσιμότητας των οντοτήτων που τελικά επωφεληθήκαν από τα δάνεια. [...]

- 14 Από τις αιτιολογικές σκέψεις 2 έως 5 της επίδικης αποφάσεως προκύπτει ότι, κατά την επίσημη διαδικασία έρευνας, αφενός, η Επιτροπή έλαβε, κατά τη διάρκεια των ετών 2013 έως 2016, παρατηρήσεις, πληροφορίες, πρόσθετες πληροφορίες και περαιτέρω διευκρινίσεις, μεταξύ άλλων, από το Βασίλειο της Ισπανίας, το IVF, τη FV καθώς και τη Valencia CF και, αφετέρου, στις 29 Ιανουαρίου 2015 πραγματοποιήθηκε σύσκεψη στις Βρυξέλλες με τη συμμετοχή των υπηρεσιών της Επιτροπής, των ισπανικών αρχών, των εκπροσώπων του IVF και των εκπροσώπων της Valencia CF.

- 15 Με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή διαπίστωσε, μεταξύ άλλων, ότι τα μέτρα 1 και 4 συνιστούσαν παράνομες και ασυμβίβαστες με την εσωτερική αγορά ενισχύσεις ύψους, αντιστοίχως, 19 193 000 ευρώ και 1 188 000 ευρώ και διέταξε το Βασίλειο της Ισπανίας να ανακτήσει τις εν λόγω ενισχύσεις κατά τρόπο άμεσο και πραγματικό.

16 Στο τμήμα 7.1 της ως άνω απόφασης, το οποίο φέρει τον τίτλο «Υπαρξη κρατικής ενίσχυσης», η Επιτροπή έκρινε, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«[...]

(77) [...] ήδη από τον Ιούνιο του 2007 και κατά τη χρονική στιγμή που χορηγήθηκαν οι ενισχύσεις 1 και 4, η Valencia CF ήταν προβληματική επιχείρηση κατά την έννοια του σημείου 11 των κατευθυντήριων γραμμών Δ&Α του 2004 [...].

[...]

(80) Την ίδια στιγμή, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η Valencia CF [...] δεν [βρισκόταν] σε εξαιρετικά δύσκολη κατάσταση, κατά την έννοια του σημείου 2.2 και του σημείου 4.1 α) της ανακοίνωσης για τις εγγυήσεις [...], στη διάρκεια των ετών που προηγήθηκαν της λήψης των υπό εξέταση μέτρων.

[...]

(82) [...] Με βάση τα ανωτέρω, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η Valencia CF αποτελούσε προβληματική επιχείρηση κατά τον χρόνο λήψης των μέτρων 1 και 4.

(83) Εν κατακλείδι, η Επιτροπή θεωρεί ότι, επειδή οι τρεις σύλλογοι αντιμετώπιζαν οικονομικές δυσχέρειες κατά την περίοδο πριν από την εφαρμογή των μέτρων, η πιστοληπτική τους ικανότητα μπορεί να αξιολογηθεί ως κατηγορίας CCC [...].

[...]

(85) Όσον αφορά το στοιχείο της ενίσχυσης που εμπεριέχουν τα μέτρα, το σύνολο των οποίων αφορά κρατικές εγγυήσεις, η Επιτροπή παραπέμπει στην ανακοίνωση για τις εγγυήσεις [...], τμήματα 2.2 και 3.2. Η ανακοίνωση για τις εγγυήσεις [...] ορίζει ότι η εκπλήρωση ορισμένων προϋποθέσεων αρκεί προκειμένου να διασφαλίζεται η απουσία κρατικής ενίσχυσης. Οι εν λόγω προϋποθέσεις περιλαμβάνουν μεταξύ άλλων ότι ο δανειολήπτης δεν αντιμετωπίζει οικονομικές δυσχέρειες και ότι η εγγύηση δεν καλύπτει ποσοστό μεγαλύτερο του 80 % του οφειλόμενου δανείου ή άλλης οικονομικής υποχρέωσης. Ωστόσο, όταν ο δανειολήπτης δεν καταβάλλει για την εγγύηση τιμή που εμπεριέχει ανάληψη κινδύνου, του παρέχονται πλεονεκτικοί όροι. Εξάλλου, όταν ο δανειολήπτης είναι μια επιχείρηση που αντιμετωπίζει οικονομικές δυσχέρειες, δεν μπορεί να βρει πιστωτικό ίδρυμα διατεθειμένο να του χορηγήσει πιστώσεις με οποιουδήποτε όρους, χωρίς κρατική εγγύηση.

(86) Για τον λόγο αυτό, η Επιτροπή διαφωνεί με το επιχείρημα της Ισπανίας ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις της ανακοίνωσης για τις εγγυήσεις [...]. Εφαρμόζοντας τα κριτήρια αυτά στη συγκεκριμένη περίπτωση, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι:

α) Η Valencia CF [αντιμετώπιζε] οικονομικές δυσχέρειες (βλέπε αιτιολογικές σκέψεις 70 έως 82 ανωτέρω) κατά τον χρόνο λήψης των μέτρων 1 [...] και 4.

[...]

γ) Οι ετήσιες προμήθειες 0,5 %-1 % που χρεώνονταν για τις εν λόγω εγγυήσεις δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αντανakλούσαν τον κίνδυνο αθέτησης πληρωμής των εγγυημένων δανείων, δεδομένων των δυσχερειών που αντιμετώπιζ[ε] η Valencia CF [...] και ιδίως του υψηλού δείκτη χρεών/ίδια κεφάλαια ή του γεγονότος ότι είχ[ε] αρνητική καθαρή θέση κατά τον χρόνο λήψης των εν λόγω μέτρων.

(87) Με βάση τα ανωτέρω, η Επιτροπή συνάγει το συμπέρασμα ότι τα μέτρα 1 [...] και 4 δεν πληρούν τις προϋποθέσεις που ορίζονται στην ανακοίνωση για τις εγγυήσεις [...] και, συνεπώς, κρίνει ότι οι δικαιούχοι δεν θα είχαν εξασφαλίσει τα συγκεκριμένα μέτρα με τους ίδιους όρους στην αγορά και ότι, ως εκ τούτου, τα εν λόγω μέτρα παρείχαν αδικαιολόγητο πλεονέκτημα στους δικαιούχους.

[...]

17 Στο τμήμα 7.2 της εν λόγω απόφασης, το οποίο επιγράφεται «Ποσοτικός προσδιορισμός της ενίσχυσης», η Επιτροπή έκρινε, μεταξύ άλλων, στην αιτιολογική σκέψη 93:

«Σύμφωνα με το τμήμα 4.2 της ανακοίνωσης για τις εγγυήσεις [...], η Επιτροπή θεωρεί ότι, για κάθε εγγύηση, το ποσό της ενίσχυσης ισούται με το στοιχείο επιδότησης της εγγύησης, δηλαδή το ποσό που προκύπτει από τη διαφορά ανάμεσα, αφενός, στο επιτόκιο του δανείου που εφαρμόστηκε πραγματικά χάρη στην κρατική εγγύηση συν τα τέλη εγγύησης και, αφετέρου, στο επιτόκιο που θα είχε εφαρμοστεί για ένα δάνειο χωρίς την κρατική εγγύηση. Η Επιτροπή επισημαίνει ότι λόγω του περιορισμένου αριθμού παρατηρήσεων για παρεμφερείς συναλλαγές στην αγορά, ένα τέτοιο κριτήριο αναφοράς δεν θα βοηθούσε ιδιαίτερα στη σύγκριση. Έτσι, η Επιτροπή θα χρησιμοποιήσει το σχετικό επιτόκιο αναφοράς [...], το οποίο ισούται με 1 000 μονάδες βάσης λόγω των δυσχερειών των τριών ποδοσφαιρικών συλλόγων και της πολύ χαμηλής αξίας των εξασφαλίσεων των δανείων, συν 124-149 μονάδες βάσης οι οποίες αποτελούσαν τα επιτόκια βάσης της Ισπανίας κατά τον χρόνο λήψης των μέτρων ενίσχυσης. Πράγματι, το κάθε δάνειο εξασφαλίστηκε με ασφάλεια επί των αποκτηθεισών μετοχών των συλλόγων. Ωστόσο, οι εν λόγω σύλλογοι αποτελούσαν προβληματικές επιχειρήσεις, δηλαδή ασκούσαν δραστηριότητες που ήταν ζημιογόνες και δεν υπήρχε αξιόπιστο σχέδιο βιωσιμότητας που να αποδεικνύει ότι οι εν λόγω δραστηριότητες θα μπορούσαν να αρχίσουν να αποφέρουν κέρδη για τους μετόχους τους. Κατά συνέπεια, οι ζημίες των συλλόγων ήταν ενσωματωμένες στην αξία των μετοχών τους, με αποτέλεσμα η αξία αυτών των μετοχών ως ασφάλεια των δανείων να είναι σχεδόν μηδενική. Με βάση τους υπολογισμούς της Επιτροπής, το ποσό της ενίσχυσης στα υπό αξιολόγηση μέτρα ανερχόταν σε 20,381 εκατ. ευρώ στην περίπτωση της Valencia CF (19,193 εκατ. ευρώ δυνάμει του μέτρου 1 συν 1,188 εκατ. ευρώ δυνάμει του μέτρου 4) [...]. Οι υπολογισμοί της Επιτροπής ήταν οι εξής:

α) Για το μέτρο 1: το εφαρμοσθέν επιτόκιο του 6,5 % αφαιρείται από το ισχύον επιτόκιο της αγοράς που ανέρχεται σε 11,45 %, δηλαδή 1 000 μονάδες βάσης για τη Valencia CF συν 145 μονάδες βάσης ως βασικό επιτόκιο της Ισπανίας τον Νοέμβριο του 2009 [...]. Το αποτέλεσμα πολλαπλασιάζεται επί το ποσό των 75 εκατ. ευρώ του δανείου και επί την πραγματική διάρκεια του δανείου που ήταν 5,17 έτη. Το τελικό αποτέλεσμα ισούται με 19,193 εκατ. ευρώ.

[...]

δ) Για το μέτρο 4: το εφαρμοσθέν επιτόκιο του 6,5 % αφαιρείται από το ισχύον επιτόκιο της αγοράς που ανέρχεται σε 11,45 %, δηλαδή 1 000 μονάδες βάσης για τη Valencia CF συν 145 μονάδες βάσης ως βασικό επιτόκιο της Ισπανίας τον Νοέμβριο του 2010 [...]. Το αποτέλεσμα πολλαπλασιάζεται επί το ποσό των 6 εκατ. ευρώ του δανείου και επί το υπόλοιπο της πραγματικής διάρκειας του δανείου, που ήταν 4 έτη. Το τελικό αποτέλεσμα είναι ίσο με 1,188 εκατ. ευρώ.»

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 18 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Οκτωβρίου 2016, η Valencia CF άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίδικης απόφασης.
- 19 Προς στήριξη της προσφυγής, η Valencia CF προέβαλε οκτώ λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων ο πρώτος και ο τρίτος αφορούσαν, αντιστοίχως, πρόδηλα σφάλματα εκτίμησης κατά τη διαπίστωση της ύπαρξης πλεονεκτήματος και κατά τον υπολογισμό του ποσού της ενίσχυσης.
- 20 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτούς τον πρώτο και τον τρίτο λόγο ακυρώσεως και, συνεπακόλουθα, ακύρωσε την επίδικη απόφαση όσον αφορά τα μέτρα 1 και 4.

Αιτήματα των διαδίκων

- 21 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:
 - να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση όσον αφορά το μέτρο 1·
 - να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου· και
 - να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.
- 22 Η Valencia CF και το Βασίλειο της Ισπανίας ζητούν από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

- 23 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η Επιτροπή προβάλλει έναν μόνο λόγο αναιρέσεως ο οποίος αφορά εσφαλμένη ερμηνεία, στις σκέψεις 124 έως 138 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, του όρου «οικονομικό πλεονέκτημα», κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, απορρέουσα, κατ' αρχάς, από πολλαπλή εσφαλμένη ερμηνεία της επίδικης απόφασης και της ανακοίνωσης σχετικά με τις εγγυήσεις, εν συνεχεία, από παραβίαση των ορίων περί της κατανομής του βάρους αποδείξεως και της υποχρεώσεως επιμέλειας που υπέχει και, τέλος, από παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών.
- 24 Η Valencia CF αμφισβητεί, μεταξύ άλλων, το παραδεκτό της αιτήσεως αναιρέσεως.

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 25 Η Valencia CF εκτιμά, πρώτον, ότι, πλην μιας γενικής παραπομπής στις σκέψεις 124 έως 138 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή δεν προσδιορίζει με την απαιτούμενη ακρίβεια το σκεπτικό της εν λόγω αποφάσεως κατά του οποίου βάλλει.
- 26 Δεύτερον, κατά τη Valencia CF, η Επιτροπή περιορίζεται στην επανάληψη αυτών καθεαυτούς των λόγων και των επιχειρημάτων που είχε ήδη προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με την υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία υπέχει, με αποτέλεσμα να αποβλέπει μόνο στην επανεξέταση της προσφυγής προτείνοντας νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών.
- 27 Τρίτον, η Valencia CF υποστηρίζει ότι η ανακοίνωση σχετικά με τις εγγυήσεις δεν συνιστά πράξη θετικού δικαίου της Ένωσης, με αποτέλεσμα η ενδεχόμενη παράβασή της να μην μπορεί να χαρακτηριστεί ως «νομικό ζήτημα», κατά την έννοια του άρθρου 58 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο θα μπορούσε να εξετάσει το Δικαστήριο στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως.
- 28 Η Επιτροπή αντικρούει την ανωτέρω επιχειρηματολογία.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 29 Από το άρθρο 256 ΣΛΕΕ, το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και από το άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ', και από το άρθρο 169 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι στην αίτηση αναιρέσεως πρέπει να προσδιορίζονται επακριβώς τα αμφισβητούμενα στοιχεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ή διάταξης, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο την εν λόγω αίτηση. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, την επιταγή αυτή δεν πληροί αίτηση αναιρέσεως η οποία περιορίζεται στην επανάληψη των λόγων και των επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Πράγματι, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγής, πράγμα που δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου (απόφαση της 24ης Μαρτίου 2022, Hermann Albers κατά Επιτροπής, C-656/20 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2022:222, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 30 Εν προκειμένω, πρώτον, αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η Valencia CF, η Επιτροπή προσδιόρισε επακριβώς τα αμφισβητούμενα στοιχεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο την αίτησή της αναιρέσεως της αποφάσεως αυτής.
- 31 Δεύτερον, το ως άνω θεσμικό όργανο δεν περιορίζεται στην επανάληψη των λόγων και των επιχειρημάτων που έχει ήδη προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, αλλά αμφισβητεί ειδικώς την ερμηνεία ή την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης από το Γενικό Δικαστήριο.
- 32 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, εφόσον ο αναιρεσείων αμφισβητεί την ερμηνεία ή την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης από το Γενικό Δικαστήριο, τα νομικά ζητήματα που εξετάστηκαν πρωτοδικώς μπορούν να αποτελέσουν εκ νέου αντικείμενο συζήτησης κατά την εξέταση αιτήσεως αναιρέσεως.

Πράγματι, εάν ο αναιρεσείων δεν μπορούσε να στηρίξει, κατά τον τρόπο αυτό, την αίτησή του αναιρέσεως σε λόγους και επιχειρήματα που προέβαλε ήδη ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η ανααιρετική διαδικασία θα καθίστατο εν μέρει άνευ νοήματος (απόφαση της 24ης Μαρτίου 2022, Hermann Albers κατά Επιτροπής, C-656/20 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2022:222, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 33 Τρίτον, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Valencia CF, το ζήτημα σχετικά με το κατά πόσον το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά τον έλεγχο του αν η Επιτροπή συμμορφώθηκε ή όχι προς την ανακοίνωση σχετικά με τις εγγυήσεις είναι ικανό να εγείρει νομικά ζητήματα, κατά την έννοια του άρθρου 58 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τα οποία μπορεί να εξετάσει το Δικαστήριο στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως.
- 34 Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, η εξέταση στην οποία οφείλει να προβαίνει η Επιτροπή κατά την εφαρμογή της αρχής του ιδιώτη επιχειρηματία απαιτεί σύνθετη οικονομική εκτίμηση (απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2021, Autostrada Wielkopolska κατά Επιτροπής και Πολωνίας, C-933/19 P, EU:C:2021:905, σκέψη 116 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), στο πλαίσιο της οποίας το εν λόγω θεσμικό όργανο διαθέτει ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως (πρβλ. απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, CB κατά Επιτροπής, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 35 Κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή, θεσπίζοντας κανόνες συμπεριφοράς και αναγγέλλοντας, με τη δημοσίευσή τους, ότι θα τους εφαρμόζει εφεξής στις περιπτώσεις που αφορούν οι κανόνες αυτοί, αυτοπεριορίζεται κατά την άσκηση ενός τέτοιου περιθωρίου εκτιμήσεως και δεν μπορεί, κατ' αρχήν, να αποκλίνει από αυτούς, άλλως υπάρχει ενδεχόμενο να ακυρωθούν οι πράξεις της λόγω παραβίασεως γενικών αρχών του δικαίου, όπως είναι η ίση μεταχείριση ή η προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (αποφάσεις της 2ας Δεκεμβρίου 2010, Holland Malt κατά Επιτροπής, C-464/09 P, EU:C:2010:733, σκέψη 46, και της 3ης Σεπτεμβρίου 2020, Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-817/18 P, EU:C:2020:637, σκέψη 100 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 36 Ως εκ τούτου, στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, η Επιτροπή δεσμεύεται από τα πλαίσια που καθορίζει, εφόσον αυτά δεν αποκλίνουν από τους κανόνες της Συνθήκης ΛΕΕ και εφόσον η εφαρμογή τους δεν παραβιάζει τις γενικές αρχές του δικαίου, όπως την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως (απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2020, Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-817/18 P, EU:C:2020:637, σκέψη 101 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 37 Όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από τα σημεία 3.1 και 4.1 της ανακοινώσεως σχετικά με τις εγγυήσεις, η ανακοίνωση περιλαμβάνει κανόνες συμπεριφοράς τους οποίους έχει αναγγείλει η Επιτροπή σχετικά, μεταξύ άλλων, με την άσκηση του περιθωρίου εκτιμήσεως που διαθέτει όταν προβαίνει σε σύνθετες οικονομικές εκτιμήσεις κατ' εφαρμογήν της αρχής του ιδιώτη επιχειρηματία.
- 38 Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως είναι παραδεκτή στο σύνολό της.

Επί της ουσίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 39 Πρώτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένως την επίδικη απόφαση κρίνοντας, στη σκέψη 138 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο είχε διαπιστώσει ότι δεν υπήρχε αγοραία τιμή για την επίμαχη προμήθεια εγγύησης. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή ανέφερε, στην αιτιολογική σκέψη 93, στοιχείο α', της επίδικης αποφάσεως, το ισχύον επιτόκιο της αγοράς, το οποίο καθόρισε σε τιμή 11,45 % αφότου, κατ' αρχάς, ανέλυσε την κατάσταση της Valencia CF κατά τον χρόνο χορήγησης της εγγύησης, θεώρησε, στη συνέχεια, ότι η πιστοληπτική της ικανότητα μπορούσε να αξιολογηθεί ως κατηγορίας CCC και, τέλος, εξέτασε τα χαρακτηριστικά της επίμαχης εγγύησης.
- 40 Συναφώς, κατά την Επιτροπή, η εσφαλμένη ερμηνεία της επίδικης αποφάσεως από το Γενικό Δικαστήριο εδράζεται κατ' ουσίαν στις εκτιθέμενες στις σκέψεις 124 έως 130 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως εκτιμήσεις του.
- 41 Η Επιτροπή φρονεί, ειδικότερα, ότι, στη σκέψη 124 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο, κατά την ερμηνεία της αιτιολογικής σκέψης 85 της επίδικης αποφάσεως, δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η Επιτροπή αμφισβήτησε κατά κύριο λόγο την τιμή στην οποία είχε χορηγηθεί η εγγύηση και όχι τη δυνατότητα λήψης εγγύησης ή δανείου στην αγορά, όπερ ενισχύεται από τη συνακόλουθη συλλογιστική που ερείδεται στην ανεπάρκεια του καταβληθέντος τιμήματος. Στη σκέψη 125 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου της αιτιολογικής σκέψης 93, στοιχείο α', της επίδικης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή δεν ανέφερε την αγοραία τιμή για την αξιολόγηση της επίμαχης εγγύησης.
- 42 Επιπλέον, κατά την Επιτροπή, στη σκέψη 126 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, συνήγαγε συμπεράσματα στηριζόμενα στην εσφαλμένη εκτίμησή του στις προμνημονευθείσες σκέψεις 124 και 125 της αποφάσεως αυτής, κατά την οποία η Επιτροπή παρέλειψε να αναζητήσει αγοραία τιμή βάσει της οποίας να συγκρίνει την επίμαχη προμήθεια. Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε ότι η Επιτροπή παρέλειψε να εξετάσει το σύνολο των κρίσιμων χαρακτηριστικών της εγγύησης και του υποκειμένου δανείου, ειδικότερα δε την ύπαρξη ασφαλειών που παρέσχε ο δανειολήπτης. Τουναντίον, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της, η Επιτροπή στηρίχθηκε στα εν λόγω χαρακτηριστικά και στις εν λόγω ασφάλειες για να προσδιορίσει, στην αιτιολογική σκέψη 93 της επίδικης αποφάσεως, την αγοραία τιμή της εγγύησης.
- 43 Δεύτερον, η Επιτροπή διατείνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένως την ανακοίνωση σχετικά με τις εγγυήσεις. Συγκεκριμένα, κρίνοντας, στις σκέψεις 132 έως 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή υπέθεσε ότι κανένα χρηματοπιστωτικό ίδρυμα δεν επρόκειτο να συστήσει εγγύηση προς όφελος προβληματικής επιχείρησης, ότι η ανακοίνωση σχετικά με τις εγγυήσεις δεν προβλέπει κανένα γενικό τεκμήριο αυτού του είδους και ότι, κατά συνέπεια, η Επιτροπή εφάρμοσε εσφαλμένως την ανακοίνωση αυτή και παρέβη την υποχρέωσή της να προβεί σε συνολική εκτίμηση λαμβάνοντας υπόψη κάθε κρίσιμο εν προκειμένω στοιχείο,

το οποίο θα της παρείχε τη δυνατότητα να κρίνει αν η προσφεύγουσα προδήλως δεν θα ετύχανε παρεμφερών διευκολύνσεων εκ μέρους ιδιώτη επιχειρηματία, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε στα ακόλουθα σφάλματα:

- εξέλαβε κακώς ως δεδομένο ότι η Επιτροπή απέκλεισε την ύπαρξη αγοραίας τιμής για εγγύηση όπως η εξεταζόμενη εν προκειμένω·
 - έκρινε εσφαλμένως ότι η προσφυγή στα επιτόκια αναφοράς μπορεί να συγκριθεί με τεκμήριο, καίτοι η Επιτροπή εξήγησε λεπτομερώς ότι η χρήση των επιτοκίων αυτών αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος μιας εμπειρικής άσκησης με σκοπό να καθοριστεί ένας δείκτης της αγοραίας τιμής της εγγύησης·
 - ερμήνευσε εσφαλμένως την ανακοίνωση σχετικά με τις εγγυήσεις υπό την έννοια ότι προβλέπει αυστηρή ιεράρχηση μεταξύ των μεθόδων της αγοράς και των μεθόδων αναφοράς, μολονότι η εν λόγω ανακοίνωση δεν θεσπίζει τέτοιου είδους ιεραρχική σχέση και οι δύο αυτές μέθοδοι έχουν ως αντικείμενο τον προσδιορισμό της αγοραίας τιμής της εγγύησης και στηρίζονται σε δεδομένα της αγοράς·
 - έκρινε εσφαλμένως ότι η χρήση του επιτοκίου αναφοράς συνεπάγεται παράβαση εκ μέρους της Επιτροπής της υποχρεώσεώς της να προβεί σε συνολική εκτίμηση λαμβάνοντας υπόψη κάθε κρίσιμο εν προκειμένω στοιχείο, το οποίο θα της παρείχε τη δυνατότητα να κρίνει αν η Valencia CF δεν θα ετύχανε παρεμφερών διευκολύνσεων εκ μέρους ιδιώτη επιχειρηματία, καθόσον η εφαρμογή του εν λόγω επιτοκίου αναφοράς συναρτάται με λεπτομερή ανάλυση της καταστάσεως της δικαιούχου επιχείρησης και των χαρακτηριστικών της εγγύησης και του υποκείμενου δανείου, ανάλυση την οποία, επιπλέον, εξέθεσε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 62 έως 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως· και
 - με την ανάλυση στην οποία προέβη στις σκέψεις 132 έως 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη τις επιταγές περί συνολικής εκτιμήσεως που απορρέουν από τη νομολογία, αποδίδοντας καθοριστική σημασία στην αναζήτηση αμιγώς υποθετικών και όλως απίθανων συναλλαγών, για τις οποίες δεν είναι προφανές ότι είναι κρίσιμες σε μια κατάσταση στην οποία η συνολική εκτίμηση που διενήργησε η Επιτροπή βάσει βασικών αντικειμενικών στοιχείων αποδεικνύει σαφώς ότι η επίμαχη εγγύηση δεν χορηγήθηκε σε αγοραία τιμή.
44. Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, υπολογίζοντας το επιτόκιο αναφοράς σύμφωνα με το σημείο 4.2 της ανακοινώσεως σχετικά με τις εγγυήσεις, προσδιόρισε την αγοραία τιμή της επίμαχης πράξης χρηματοδότησης. Ομοίως, θεωρεί ότι προέβη σε συνολική εκτίμηση του πλεονεκτήματος λαμβάνοντας υπόψη την κατάσταση της Valencia CF κατά τον χρόνο χορήγησης της εγγύησης και την αξιολογηθείσα ως κατηγορίας CCC πιστοληπτική της ικανότητα, καθώς και τα χαρακτηριστικά της επίμαχης εγγύησης.
45. Τρίτον, η Επιτροπή φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο της επέβαλε υπέρμετρες υποχρεώσεις επιμέλειας και υπέρμετρο βάρος αποδείξεως με το να κρίνει, στις σκέψεις 131 έως 138 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή δεν είχε διερευνήσει επαρκώς αν υπήρχε αντίστοιχη προμήθεια εγγύησης αναφοράς η οποία να προσφέρεται στις χρηματοπιστωτικές αγορές, είχε θεωρήσει κατά τεκμήριο ότι κανένα χρηματοπιστωτικό ίδρυμα δεν επρόκειτο να συστήσει εγγύηση προς όφελος προβληματικής επιχείρησης και είχε υποθέσει ότι δεν υπήρχε αγοραία τιμή για παρόμοιο μη εγγυημένο δάνειο. Ειδικότερα, στη σκέψη 137 της

αναιρεσιβαλλομένης απόφασεως, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι η Επιτροπή όφειλε να ζητήσει από το οικείο κράτος μέλος, ή από άλλες πηγές, πληροφορίες αφορώσες την ύπαρξη δανείων παρόμοιων με το υποκείμενο δάνειο της επίδικης πράξης.

- 46 Η Επιτροπή σημειώνει ότι, στις αιτιολογικές σκέψεις 27 έως 29, 50 και 51 της αποφάσεως περί κινήσεως της διαδικασίας, επισήμανε ότι η Valencia CF αποτελούσε προβληματική επιχείρηση, ότι από σειρά παραμέτρων προέκυπτε ότι η προμήθεια της εγγύησης δεν είχε καθοριστεί βάσει κριτηρίων της αγοράς και ότι ουδέν στοιχείο υποδήλωνε την ύπαρξη παρόμοιων συναλλαγών στην αγορά. Κατ' αυτόν τον τρόπο, εξέφρασε τις επιφυλάξεις της ως προς την ύπαρξη παρόμοιων εγγυήσεων στη χρηματοπιστωτική αγορά που θα μπορούσαν να χρησιμεύσουν ως κριτήριο αναφοράς και επισήμανε ότι, κατά τα φαινόμενα, οι επιχειρηματίες της αγοράς δεν ήταν διατεθειμένοι να αναλάβουν τον κίνδυνο αφερεγγυότητας των δικαιούχων. Με την απόφαση αυτή, η Επιτροπή κάλεσε επίσης το Βασίλειο της Ισπανίας και τους ενδιαφερομένους να υποβάλουν παρατηρήσεις επ' αυτού και ζήτησε από το εν λόγω κράτος μέλος να της παράσχει όλες τις κρίσιμες πληροφορίες για την αξιολόγηση της ενίσχυσης.
- 47 Με τις παρατηρήσεις της όμως, η FV διευκρίνισε ότι δεν γνώριζε αν υπήρχαν στην αγορά παρόμοιες συγκρίσιμες εγγυήσεις που θα μπορούσαν να χρησιμεύσουν ως κριτήριο αναφοράς για την προμήθεια εγγύησης.
- 48 Συνακόλουθα, δεδομένου ότι εξέθεσε, στην απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας, μια συλλογιστική στηριζόμενη στις δυσχέρειες που αντιμετώπιζε η Valencia CF και στα χαρακτηριστικά της επίμαχης εγγύησης και ότι από κανένα στοιχείο δεν δημιουργείται η πεποίθηση περί της υπάρξεως παρόμοιων συναλλαγών στην αγορά, γεγονός που επιβεβαίωσαν τα ενδιαφερόμενα μέρη, η Επιτροπή ανταποκρίθηκε στο βάρος αποδείξεως που φέρει. Η δε υποχρέωση επιμέλειας που υπέχει δεν συνεπάγεται ότι οφείλει να αναζητήσει στοιχεία των οποίων η ύπαρξη είναι απίθανη ή αμιγώς υποθετική. Αρκεί προς τούτο σχετική πρόσκληση, με την απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας, προκειμένου το κράτος μέλος και τα ενδιαφερόμενα μέρη να της γνωστοποιήσουν, εφόσον υπάρχουν, παρόμοιες πράξεις.
- 49 Η Επιτροπή θεωρεί, κατ' αρχήν, ότι απόκειται στο κράτος μέλος που διατείνεται ότι συμπεριφέρθηκε ως ιδιώτης επιχειρηματίας να εξετάσει αν υπήρχαν παρόμοιες συναλλαγές στην αγορά. Οι δημόσιες αρχές και ο δικαιούχος του μέτρου βρίσκονται σε καλύτερη θέση απ' ό,τι η Επιτροπή για να διαπιστώσουν την ύπαρξη παρόμοιων συναλλαγών. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν μπορεί να κληθεί να προσκομίσει αρνητικές αποδείξεις. Τοιούτοτρόπως, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση διαταράσσει τη λεπτή ισορροπία που διέπει την επίσημη διαδικασία έρευνας και από την οποία εξαρτάται η βιωσιμότητά της.
- 50 Επιπλέον, κατά την Επιτροπή, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προσκρούει στη νομολογία που απορρέει, μεταξύ άλλων, από την απόφαση της 2ας Απριλίου 1998, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, σκέψη 60), κατά την οποία δεν είναι δυνατόν να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη τυχόν πραγματικά ή νομικά στοιχεία που θα μπορούσαν να της είχαν υποβληθεί κατά τη διοικητική διαδικασία, αλλά δεν της υποβλήθηκαν, καθότι το εν λόγω θεσμικό όργανο δεν υποχρεούται να εξετάζει αυτεπαγγέλτως και στηριζόμενο σε εικασίες ποια στοιχεία θα μπορούσαν να του είχαν υποβληθεί. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή μπορεί να στηριχθεί σε ένα συνεκτικό σύνολο παραγόντων που φαίνονται αξιόπιστοι και διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως για τη σύνθετη εκτίμηση του κανονικού ύψους μιας εγγύησης βάσει των πληροφοριών που παρέχουν τα ενδιαφερόμενα μέρη.

- 51 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Δικαστήριο αναγνώρισε, μεταξύ άλλων, με την απόφαση της 26ης Μαρτίου 2020, Λάρκο κατά Επιτροπής (C-244/18 P, EU:C:2020:238), ότι το ύψος της ενίσχυσης που περιλαμβανόταν στην επίμαχη εγγύηση στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση εκείνη είχε καθοριστεί βάσει της εκτιμήσεως των δυσχερειών της επιχείρησης, χωρίς να απαιτηθούν πιο ειδικά δεδομένα της αγοράς.
- 52 Γενικότερα, όσον αφορά την απόδειξη της ύπαρξης της ενίσχυσης, η Επιτροπή φρονεί ότι υποχρεούται να κάνει χρήση των ειδικών εξουσιών έρευνας μόνον όταν δεν διαθέτει επαρκή στοιχεία για να αποδείξει ότι υφίσταται ενίσχυση, όταν έχει γνώση της ύπαρξης σημαντικού στοιχείου το οποίο δεν έχει στη διάθεσή της και το οποίο μπορεί να επηρεάσει την εκτίμησή της σχετικά με την ύπαρξη ενίσχυσης ή όταν είναι εύλογο να υποθεθεί ότι τα στοιχεία που διαθέτει είναι ελλιπή. Εν προκειμένω όμως δεν συντρέχει καμία από αυτές τις περιπτώσεις. Ειδικότερα, αντιθέτως προς όσα εκθέτει το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 136 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή δεν είχε κανένα λόγο να υποθέσει ότι οι πληροφορίες που διέθετε ήταν αποσπασματικές και μπορούσε να εκτιμήσει ότι είχε στην κατοχή της όλα τα αναγκαία κρίσιμα στοιχεία.
- 53 Τέταρτον, η Επιτροπή φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά κρίνοντας, στη σκέψη 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η έρευνά της σχετικά με τις συνθήκες που επικρατούσαν στην αγορά και την ύπαρξη συναλλαγών παρόμοιων με το εγγυημένο δάνειο περιορίστηκε στις επιφυλάξεις που εκφράστηκαν με την απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας και ότι η Επιτροπή δεν προέβαλε κανένα άλλο στοιχείο που να προέκυψε κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας προς στήριξη των διαπιστώσεών της ότι δεν υπήρχε επαρκής αριθμός συγκρίσιμων πράξεων. Συγκεκριμένα, κατ' αυτήν, δεδομένου ότι η FV εξέτασε, με τις παρατηρήσεις της επί της αποφάσεως περί κινήσεως της διαδικασίας, το ζήτημα των παρόμοιων εγγυήσεων στην αγορά, η Επιτροπή στήριξε τα συμπεράσματά της σχετικά με την απουσία παρόμοιας συναλλαγής στην αγορά και στις σχετικές πληροφορίες που προσκόμισε ο δικαιούχος.
- 54 Η Valencia CF και το Βασίλειο της Ισπανίας αντικρούουν την ανωτέρω επιχειρηματολογία.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 55 Κατά πρώτον, όσον αφορά την παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών στην οποία φέρεται να υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και η οποία πρέπει να εξεταστεί ευθύς εξαρχής, υπενθυμίζεται ότι, οσάκις ο αναιρεσειών προβάλλει παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, οφείλει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 256 ΣΛΕΕ, του άρθρου 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του άρθρου 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, να προσδιορίζει επακριβώς τα στοιχεία τα οποία, κατ' αυτόν, παραμόρφωσε το Γενικό Δικαστήριο και να παραθέτει τα σφάλματα αναλύσεως στα οποία υπέπεσε, κατά την εκτίμησή του, το Γενικό Δικαστήριο και τα οποία είχαν ως αποτέλεσμα την εκ μέρους του παραμόρφωση. Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η παραμόρφωση πρέπει να προκύπτει προδήλως από τα στοιχεία της δικογραφίας, χωρίς να απαιτείται να πραγματοποιηθεί νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων (απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2021, Autostrada Wielkopolska κατά Επιτροπής και Πολωνίας, C-933/19 P, EU:C:2021:905, σκέψη 94 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 56 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι η Επιτροπή επιβεβαιώνει μεν ότι στηρίξε τα συμπεράσματά της σχετικά με την απουσία παρόμοιας συναλλαγής στην αγορά και στις σχετικές πληροφορίες που προσκόμισε ο δικαιούχος, πλην όμως δεν στηρίζει τον ισχυρισμό αυτό με καμία ειδική αναφορά, στην επίδικη απόφαση, σε μια τέτοια συνεκτίμηση.
- 57 Εν πάση περιπτώσει, όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή, η FV απλώς επιβεβαίωσε ότι δεν γνώριζε αν υπήρχαν παρόμοιες εγγυήσεις στην αγορά, διαπίστωση η οποία αναφέρεται στο αν εφαρμόζονται «στις χρηματοπιστωτικές αγορές [...] αντιστοιχες προμήθειες αναφοράς» και όχι στην ύπαρξη «αγοραία[ς] τιμή[ς] για παρόμοιο μη εγγυημένο δάνειο», που είναι και η μόνη στην οποία αναφέρεται η σκέψη 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 58 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι στη σκέψη 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως έχει εμφιλοχωρήσει παραμόρφωση που προκύπτει προδήλως από τα στοιχεία της δικογραφίας.
- 59 Κατά δεύτερον, όσον αφορά τα περί εσφαλμένης ερμηνείας των αιτιολογικών σκέψεων 85 και 93 της επίδικης αποφάσεως στις σκέψεις 124 έως 126 και 138 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αρκεί η επισήμανση ότι ο ισχυρισμός αυτός ερείδεται σε παρανόηση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 60 Συγκεκριμένα, από την εκτιθέμενη στις σκέψεις 124 έως 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου προκύπτει σαφώς ότι η διαπίστωση, στη σκέψη 138 της εν λόγω αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή είχε καταλήξει στο «ότι δεν υπήρχε αγοραία τιμή για παρόμοιο μη εγγυημένο δάνειο» αναφέρεται αποκλειστικά στη διαπίστωση της Επιτροπής, στην αιτιολογική σκέψη 93 της επίδικης αποφάσεως, περί του ότι ο «περιορισμένο[ς] αριθμ[ός] παρατηρήσεων για παρεμφερείς συναλλαγές στην αγορά [...] δεν θα βοηθούσε ιδιαίτερα στη σύγκριση» «ανάμεσα, αφενός, στο επιτόκιο του δανείου που εφαρμόστηκε πραγματικά χάρη στην κρατική εγγύηση συν τα τέλη εγγύησης και, αφετέρου, στο επιτόκιο που θα είχε εφαρμοστεί για ένα δάνειο χωρίς την κρατική εγγύηση», και όχι στη συνακόλουθη συλλογιστική της εν λόγω αιτιολογικής σκέψης 93 σύμφωνα με την οποία «η Επιτροπή θα χρησιμοποιήσει το σχετικό επιτόκιο αναφοράς» προκειμένου να προσδιορίσει την αγοραία τιμή για την επίμαχη προμήθεια εγγύησης.
- 61 Κατά τρίτον, όσον αφορά τα περί εσφαλμένης ερμηνείας της ανακοινώσεως σχετικά με τις εγγυήσεις από το Γενικό Δικαστήριο, επιβάλλεται η διαπίστωση, πρώτον, ότι το επιχείρημα κατά το οποίο το Γενικό Δικαστήριο κακώς εξέλαβε ως δεδομένο ότι η Επιτροπή απέκλεισε την ύπαρξη αγοραίας τιμής για εγγύηση όπως η εξεταζόμενη εν προκειμένω οφείλεται στην ίδια παρανόηση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η οποία επισημάνθηκε στην προηγούμενη σκέψη.
- 62 Δεύτερον, σε παρανόηση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως οφείλεται επίσης η αιτίαση που προσάπτει η Επιτροπή στο Γενικό Δικαστήριο ότι κακώς έκρινε ότι η προσφυγή στα επιτόκια αναφοράς μπορεί να συγκριθεί με τεκμήριο. Πράγματι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 132 έως 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο δεν έκρινε ότι η προσφυγή στα επιτόκια αναφοράς μπορεί να συγκριθεί με τεκμήριο. Τουναντίον, το Γενικό Δικαστήριο υπογράμμισε ότι για την Επιτροπή τεκμαιρόταν, κατά παράβαση της ανακοινώσεως σχετικά με τις εγγυήσεις, ότι κανένα χρηματοπιστωτικό ίδρυμα δεν επρόκειτο να συστήσει εγγύηση υπέρ προβληματικής επιχείρησης.

- 63 Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στις σκέψεις 135 έως 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν τεκμηριωνόταν επαρκώς κατά νόμον η διαπίστωση της Επιτροπής σύμφωνα με την οποία ο «περιορισμένο[ς] αριθμ[ός] παρατηρήσεων για παρεμφερείς συναλλαγές στην αγορά» δεν θα βοηθούσε ιδιαίτερα στη σύγκριση ανάμεσα, αφενός, στο επιτόκιο του δανείου που εφαρμόστηκε πραγματικά χάρη στην κρατική εγγύηση συν τα τέλη εγγύησης και, αφετέρου, στο επιτόκιο που θα είχε εφαρμοστεί για ένα δάνειο χωρίς την κρατική εγγύηση. Συνακόλουθα, το Γενικό Δικαστήριο απλώς έλαβε υπόψη, στη σκέψη 130 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τη χρήση των επιτοκίων αναφοράς από την Επιτροπή, χωρίς επ' ουδενί να χαρακτηρίσει ως «τεκμήριο» μια τέτοια χρήση.
- 64 Τρίτον, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η ανακοίνωση σχετικά με τις εγγυήσεις προβλέπει μια ιεράρχηση των μεθόδων που πρέπει να χρησιμοποιούνται για τη διαπίστωση και τον ποσοτικό προσδιορισμό του στοιχείου ενίσχυσης ενός μέτρου.
- 65 Κατ' αρχάς, όπως επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 48 έως 55 των προτάσεών του, το σημείο 3.2, στοιχείο δ', της ανακοινώσεως προβλέπει, στο πρώτο εδάφιο του, ότι εναπόκειται στην Επιτροπή να εξακριβώσει αν «η ανάληψη του κινδύνου» «ανταμείβεται με μια κατάλληλη προμήθεια εγγύησης επί του ποσού για το οποίο παρέχεται εγγύηση», δεδομένου ότι, σε περίπτωση που «η τιμή που καταβλήθηκε για την εγγύηση είναι τουλάχιστον ίση με την αντίστοιχη προμήθεια αναφοράς που εφαρμόζεται στις χρηματοπιστωτικές αγορές, η εγγύηση δεν περιλαμβάνει στοιχεία ενίσχυσης».
- 66 Περαιτέρω, σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο του εν λόγω σημείου 3.2, στοιχείο δ', μόνον «[ε]άν στις χρηματοπιστωτικές αγορές δεν εφαρμόζονται αντίστοιχες προμήθειες αναφοράς, το συνολικό χρηματοοικονομικό κόστος του δανείου που καλύπτεται από την εγγύηση, συμπεριλαμβανομένου του επιτοκίου του δανείου και της προμήθειας εγγύησης θα πρέπει να συγκριθεί με την αγοραία τιμή παρόμοιου μη εγγυημένου δανείου».
- 67 Επομένως, πρώτα πρέπει να εξακριβωθεί αν μπορεί να χρησιμοποιηθεί η πρώτη μέθοδος, η οποία υπομνήσθηκε στη σκέψη 65 της παρούσας αποφάσεως, και, ελλείψει αντίστοιχης προμήθειας αναφοράς στις χρηματοπιστωτικές αγορές, θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί η δεύτερη μέθοδος, η οποία υπομνήσθηκε στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας αποφάσεως. Η κατά τα ανωτέρω ιεράρχηση των μεθόδων για τη διαπίστωση του στοιχείου ενίσχυσης ενός μέτρου επιρρωννύεται από το σημείο 4.2 της ανακοινώσεως σχετικά με τις εγγυήσεις, το οποίο επαναλαμβάνει, στο πρώτο εδάφιο του, ότι για «μια μεμονωμένη εγγύηση θα πρέπει να υπολογίζεται το ισοδύναμο επιχορήγησης μιας εγγύησης ως η διαφορά μεταξύ της αγοραίας τιμής της εγγύησης και της τιμής που καταβάλλεται στην πραγματικότητα» και διευκρινίζει, στο δεύτερο εδάφιο του, ότι μόνον όταν η αγορά δεν παρέχει εγγυήσεις για τη συγκεκριμένη κατηγορία συναλλαγής, και δεν είναι διαθέσιμη αγοραία τιμή για την εγγύηση, πρέπει να επιστρατεύεται η δεύτερη μέθοδος ποσοτικού προσδιορισμού του στοιχείου ενίσχυσης.
- 68 Η μέθοδος αυτή χρησιμοποιεί ως στοιχείο συγκρίσεως, κατά το δεύτερο εδάφιο του σημείου 3.2, στοιχείο δ', της ανακοινώσεως, «την αγοραία τιμή παρόμοιου μη εγγυημένου δανείου» και, κατά το αντίστοιχο γράμμα του δεύτερου εδαφίου του σημείου 4.2 της εν λόγω ανακοινώσεως, «τ[ο] συγκεκριμέν[ο] [επιτόκιο] της αγοράς που θα έπρεπε να καταβάλει η εταιρεία αυτή χωρίς την εγγύηση».
- 69 Τέλος, από το δεύτερο εδάφιο του σημείου 4.2 της ανακοινώσεως σχετικά με τις εγγυήσεις προκύπτει ότι μόνον «[ε]άν δεν υπάρχει επιτόκιο της αγοράς και το κράτος μέλος επιθυμεί να χρησιμοποιήσει ως προσεγγιστική τιμή το επιτόκιο αναφοράς», η Επιτροπή μπορεί να προσφύγει

στην τελευταία αυτή μέθοδο, στηριζόμενη στο «επιτόκιο αναφοράς». Ειδικότερα, η χρήση, στη δεύτερη περίοδο του δευτέρου εδαφίου του ως άνω σημείου, του επιτακτικού τύπου «πρέπει να υπολογιστεί» καταδεικνύει ότι η Επιτροπή οριοθέτησε τη διακριτική της ευχέρεια κατά την επιλογή της μεθόδου που χρησιμοποιείται για τη διαπίστωση και τον ποσοτικό προσδιορισμό του στοιχείου ενίσχυσης ενός μέτρου, οπότε, σε περίπτωση αδυναμίας εφαρμογής της πρώτης μεθόδου, οφείλει, αν υπάρχει επιτόκιο της αγοράς, να χρησιμοποιήσει τη δεύτερη μέθοδο, και ότι, ως εκ τούτου, δύναται να προσφύγει στο επιτόκιο αναφοράς μόνον αν δεν υπάρχει επιτόκιο της αγοράς.

- 70 Τέταρτον, σε παρανόηση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στηρίζεται το επιχείρημα κατά το οποίο το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι η χρήση του επιτοκίου αναφοράς συνεπάγεται, αυτή καθεαυτήν, παράβαση εκ μέρους της Επιτροπής της υποχρεώσεώς της να προβεί σε συνολική εκτίμηση λαμβάνοντας υπόψη κάθε κρίσιμο εν προκειμένω στοιχείο, το οποίο θα της παρείχε τη δυνατότητα να κρίνει αν η Valencia CF δεν θα ετύγχανε παρεμφερών διευκολύνσεων εκ μέρους ιδιώτη επιχειρηματία.
- 71 Πράγματι, από τη σκέψη 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως συνάγεται χωρίς αμφισημία ότι η εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου περί παράβασης της υποχρεώσεως αυτής εκ μέρους της Επιτροπής απορρέει αποκλειστικά από τη διαπίστωση στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο και η οποία εκτίθεται στην ίδια σκέψη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι «η Επιτροπή, τεκμαίροντας ότι κανένα χρηματοπιστωτικό ίδρυμα δεν επρόκειτο να συστήσει εγγύηση υπέρ προβληματικής επιχείρησης και, ως εκ τούτου, ότι δεν προσφερόταν στην αγορά αντίστοιχη προμήθεια εγγύησης αναφοράς, δεν έλαβε υπόψη την ανακοίνωση σχετικά με τις εγγυήσεις, η οποία τη δεσμεύει». Από κανένα όμως στοιχείο της προμνημονευθείσας σκέψης δεν μπορεί να συναχθεί ότι, με την κρίση αυτή, το Γενικό Δικαστήριο θεώρησε ότι η προσφυγή στο επιτόκιο αναφοράς συνεπάγεται, αυτή καθεαυτήν, παράβαση της εν λόγω υποχρεώσεως.
- 72 Πέμπτον, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο απλώς εξακρίβωσε, με την ανάλυση που παρατίθεται στις σκέψεις 132 έως 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αν η Επιτροπή προέβη στην εκτίμησή της σύμφωνα με τις απαιτήσεις που η ίδια είχε επιβάλει με την έκδοση της ανακοινώσεως σχετικά με τις εγγυήσεις, δεν μπορεί να ευδοκιμήσει το επιχείρημα του εν λόγω θεσμικού οργάνου ότι το ίδιο το Γενικό Δικαστήριο παρέβη τις απαιτήσεις σχετικά με την απαιτούμενη συνολική εκτίμηση.
- 73 Κατά τέταρτον, όσον αφορά τα όρια του βάρους αποδείξεως και της υποχρεώσεως επιμέλειας που υπέχει η Επιτροπή, υπενθυμίζεται ότι, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ που συνίσταται στη διασφάλιση ανόθευτου ανταγωνισμού, ακόμη και μεταξύ δημόσιων και ιδιωτικών επιχειρήσεων, στην έννοια της «ενισχύσεως» κατά την ως άνω διάταξη δεν μπορεί να περιληφθεί μέτρο λαμβανόμενο υπέρ ορισμένης επιχειρήσεως μέσω κρατικών πόρων όταν η επιχείρηση αυτή θα μπορούσε να τύχει του ίδιου πλεονεκτήματος υπό περιστάσεις που αντιστοιχούν στις κανονικές συνθήκες της αγοράς. Ως εκ τούτου, οι συνθήκες υπό τις οποίες χορηγήθηκε ένα τέτοιο πλεονέκτημα εκτιμώνται, κατ' αρχήν, κατ' εφαρμογήν της αρχής του ιδιώτη επιχειρηματία (απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2021, Autostrada Wielkopolska κατά Επιτροπής και Πολωνίας, C-933/19 P, EU:C:2021:905, σκέψη 105 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 74 Ως εκ τούτου, οσάκις δύναται να τύχει εφαρμογής, η αρχή του ιδιώτη επιχειρηματία καταλέγεται μεταξύ των στοιχείων τα οποία οφείλει να λάβει υπόψη η Επιτροπή για να αποδείξει την ύπαρξη ενισχύσεως και, ως εκ τούτου, δεν συνιστά εξαίρεση η οποία τυγχάνει εφαρμογής μόνον κατόπιν αιτήματος κράτους μέλους, εφόσον διαπιστωθεί ότι συντρέχουν τα συστατικά στοιχεία της

έννοιας της «κρατικής ενισχύσεως», κατά το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2021, Autostrada Wielkopolska κατά Επιτροπής και Πολωνίας, C-933/19 P, EU:C:2021:905, σκέψη 107 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 75 Επομένως, στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή φέρει το βάρος να αποδείξει, λαμβάνοντας υπόψη, μεταξύ άλλων, τις πληροφορίες που παρέσχε το οικείο κράτος μέλος, ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής της αρχής του ιδιώτη επιχειρηματία, οπότε η επίμαχη κρατική παρέμβαση εμπεριέχει πλεονέκτημα υπό την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2021, Autostrada Wielkopolska κατά Επιτροπής και Πολωνίας, C-933/19 P, EU:C:2021:905, σκέψη 108 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 76 Στο πλαίσιο αυτό, απόκειται στην Επιτροπή να προβεί σε συνολική εκτίμηση λαμβάνουσα υπόψη κάθε κρίσιμο εν προκειμένω στοιχείο βάσει του οποίου μπορεί να κρίνει αν ένας τέτοιος ιδιώτης επιχειρηματίας προδήλως δεν θα παρείχε παρεμφερείς διευκολύνσεις στη δικαιούχο επιχείρηση (απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2021, Autostrada Wielkopolska κατά Επιτροπής και Πολωνίας, C-933/19 P, EU:C:2021:905, σκέψη 110 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 77 Συναφώς, πρέπει να θεωρείται κρίσιμο κάθε στοιχείο δυνάμενο να ασκήσει επιρροή κατά τρόπο μη αμελητέο στη λήψη αποφάσεως εκ μέρους ενός μέσου συνετού και επιμελούς ιδιώτη επιχειρηματία ο οποίος ευρίσκεται στην πλησιέστερη κατά το δυνατόν κατάσταση εκείνης του ανήκοντος στον δημόσιο τομέα επιχειρηματία (απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2021, Autostrada Wielkopolska κατά Επιτροπής και Πολωνίας, C-933/19 P, EU:C:2021:905, σκέψη 112 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 78 Εξάλλου, η Επιτροπή οφείλει, χάριν της ορθής εφαρμογής των θεμελιωδών κανόνων της Συνθήκης ΛΕΕ που αφορούν τις κρατικές ενισχύσεις, να προβαίνει σε επιμελή και αμερόληπτη εξέταση των επίμαχων μέτρων, ώστε να έχει στη διάθεσή της, κατά την έκδοση της τελικής αποφάσεως, τα κατά το δυνατόν πληρέστερα και πλέον αξιόπιστα στοιχεία για τον σκοπό αυτόν (απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2021, Autostrada Wielkopolska κατά Επιτροπής και Πολωνίας, C-933/19 P, EU:C:2021:905, σκέψη 114 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 79 Συγκεκριμένα, η Επιτροπή δεν μπορεί να υποθέσει ότι μια επιχείρηση έτυχε πλεονεκτήματος που συνιστά κρατική ενίσχυση βασιζόμενη απλώς σε αρνητικό τεκμήριο, το οποίο στηρίζεται στην απουσία στοιχείων που καθιστούν δυνατόν να συναχθεί το αντίθετο συμπέρασμα, χωρίς να διαθέτει άλλα στοιχεία δυνάμενα να καταδείξουν καταφατικώς την ύπαρξη τέτοιου πλεονεκτήματος (απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2020, Comune di Milano κατά Επιτροπής, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, σκέψη 111 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 80 Επομένως, όταν το κριτήριο του ιδιώτη επενδυτή μπορεί κατά τα φαινόμενα να τύχει εφαρμογής, εναπόκειται στην Επιτροπή να ζητήσει από το οικείο κράτος μέλος να της παράσχει όλες τις σχετικές πληροφορίες προκειμένου να διαπιστώσει αν πληρούνται οι προϋποθέσεις τόσο της εφαρμοσιμότητας όσο και της εφαρμογής του κριτηρίου (απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2020, Comune di Milano κατά Επιτροπής, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, σκέψη 104 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 81 Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν έχει άμεση γνώση των περιστάσεων υπό τις οποίες ελήφθη μια επενδυτική απόφαση, πρέπει να στηριχθεί για την εφαρμογή του κριτηρίου αυτού, σε μεγάλο βαθμό, στα αντικειμενικά και επαληθεύσιμα στοιχεία που προσκομίζει το οικείο κράτος μέλος (απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2020, Comune di Milano κατά Επιτροπής, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, σκέψη 112).

- 82 Ακόμη, όμως, και σε περίπτωση κατά την οποία το θεσμικό όργανο έρχεται σε αντιπαράθεση με κράτος μέλος το οποίο, παραβαίνοντας το καθήκον του συνεργασίας, παρέλειψε να παράσχει στην Επιτροπή τα στοιχεία που αυτή του είχε ζητήσει να της κοινοποιήσει, η Επιτροπή οφείλει να στηρίξει τις αποφάσεις της σε στοιχεία ορισμένης αξιοπιστίας και συνέπειας, τα οποία είναι επαρκώς βάσιμα ώστε να αποφανθεί ότι μια επιχείρηση έτυχε πλεονεκτήματος που συνιστά κρατική ενίσχυση και τα οποία δύναται, ως εκ τούτου, να τεκμηριώσουν τα συμπεράσματα στα οποία καταλήγει η Επιτροπή (απόφαση της 26ης Μαρτίου 2020, Λάρκο κατά Επιτροπής, C-244/18 P, EU:C:2020:238, σκέψη 69 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 83 Επομένως, κατά την εξέταση της ύπαρξης κρατικής ενίσχυσης και της νομιμότητάς της, ενδέχεται, κατά περίπτωση, να χρειαστεί να μην περιοριστεί η Επιτροπή απλώς στην εξέταση των πραγματικών και νομικών στοιχείων που της έχουν γνωστοποιηθεί (απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2021, Επιτροπή κατά Tempus Energy και Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 84 Αντιθέτως, δεν μπορεί να συναχθεί από τη νομολογία αυτή ότι η Επιτροπή οφείλει να αναζητεί, με δική της πρωτοβουλία και ελλείψει οποιασδήποτε σχετικής ένδειξης, όλες τις πληροφορίες που θα μπορούσαν να συνδέονται με την υπόθεση της οποίας έχει επιληφθεί, ακόμη και αν πρόκειται για πληροφορίες που βρίσκονται στη δημόσια σφαίρα (απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2021, Επιτροπή κατά Tempus Energy και Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 85 Κατά συνέπεια, η νομιμότητα αποφάσεως στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων πρέπει να εκτιμάται από το δικαιοδοτικό όργανο της Ένωσης αναλόγως των πληροφοριακών στοιχείων που μπορούσε να έχει στη διάθεσή της η Επιτροπή όταν έλαβε τη σχετική απόφαση, τα οποία περιλαμβάνουν τα στοιχεία αυτά που είναι κρίσιμα για την εκτίμηση στην οποία πρέπει να προβεί το εν λόγω θεσμικό όργανο σύμφωνα με την υπομνησθείσα στις σκέψεις 75 και 76 της παρούσας αποφάσεως νομολογία και τα οποία θα μπορούσαν, κατόπιν αιτήματός της, να της προσκομισθούν κατά τη διοικητική διαδικασία (απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2021, Autostrada Wielkopolska κατά Επιτροπής και Πολωνίας, C-933/19 P, EU:C:2021:905, σκέψη 118 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 86 Εν προκειμένω, από τις σκέψεις 132 έως 135 και 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, έκρινε ότι η Επιτροπή, εκδίδοντας την ανακοίνωση σχετικά με τις εγγυήσεις, ανέλαβε την υποχρέωση να εξακριβώσει, προτού χρησιμοποιήσει το επιτόκιο αναφοράς, αν υπήρχε «αντίστοιχη προμήθεια εγγύησης αναφοράς η οποία να προσφέρεται στις χρηματοπιστωτικές αγορές» ή «αγοραί[α] τιμ[ή] για παρόμοιο μη εγγυημένο δάνειο». Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο παρέβη την υποχρέωση αυτή, καθόσον η διαπίστωση της ελλείψεως αντίστοιχης προμήθειας αναφοράς η οποία να προσφέρεται στις χρηματοπιστωτικές αγορές οφείλεται σε μη τήρηση της ανακοινώσεως, η δε διαπίστωση της ελλείψεως αγοραίας τιμής για παρόμοιο μη εγγυημένο δάνειο δεν τεκμηριώνεται επαρκώς κατά νόμον.
- 87 Συναφώς, πρώτον, από τις διαπιστώσεις που παρατίθενται στις σκέψεις 64 έως 68 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, με την έκδοση της εν λόγω ανακοινώσεως, η Επιτροπή ανέλαβε την υποχρέωση να εξακριβώσει, προτού χρησιμοποιήσει το επιτόκιο αναφοράς, αν «υπάρχει» αντίστοιχη προμήθεια αναφοράς που να εφαρμόζεται στις χρηματοπιστωτικές αγορές και, σε αντίθετη περίπτωση, αν «υπάρχει» αγοραία τιμή παρόμοιου μη εγγυημένου δανείου.

- 88 Δεύτερον, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο, ιδίως στις σκέψεις 124 έως 126 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, από κανένα στοιχείο της επίδικης αποφάσεως δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή εξακρίβωσε αν υπήρχε αντίστοιχη προμήθεια αναφοράς που να εφαρμόζεται στις χρηματοπιστωτικές αγορές. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή απλώς απέκλεισε, στην αιτιολογική σκέψη 86, στοιχείο γ', της επίδικης αποφάσεως, το ενδεχόμενο «[ο]ι ετήσιες προμήθειες 0,5 %-1 % που χρεώνονταν για τις εν λόγω εγγυήσεις [να] αντανakλούσαν τον κίνδυνο αθέτησης πληρωμής των εγγυημένων δανείων, δεδομένων των δυσχερειών που αντιμετώπιζ[ε] η Valencia CF». Επιπλέον, στο τμήμα 7.2 της επίδικης αποφάσεως, σχετικά με τον ποσοτικό προσδιορισμό της ενίσχυσης, η Επιτροπή άρχισε την εξέτασή της, στην αιτιολογική σκέψη 93, απευθείας με το δεύτερο στάδιο, το οποίο συνίστατο στην εξακρίβωση του εάν υπάρχει αγοραία τιμή παρόμοιου μη εγγυημένου δανείου.
- 89 Η μόνη εξήγηση που προκύπτει από την επίδικη απόφαση σχετικά με την προσέγγιση αυτή έγκειται στο ότι το θεσμικό όργανο έκρινε ότι δεν υπάρχει αντίστοιχη προμήθεια αναφοράς που να εφαρμόζεται στις χρηματοπιστωτικές αγορές για επιχείρηση που αντιμετωπίζει οικονομικές δυσχέρειες.
- 90 Εντούτοις, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 127 και 133 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η λογική αυτή προσκρούει στην ανακοίνωση σχετικά με τις εγγυήσεις η οποία διακρίνει, στο σημείο της 4.1, στοιχείο α', «για επιχειρήσεις που αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσχέρειες», τις περιπτώσεις κατά τις οποίες «ένας εγγυητής της αγοράς, εφόσον υπήρχε, θα χρέωνε [...] υψηλή προμήθεια λαμβάνοντας υπόψη το αναμενόμενο ποσοστό αθέτησης των υποχρεώσεων της επιχείρησης» από εκείνες κατά τις οποίες, σε περίπτωση που «η πιθανότητα ο δανειολήπτης να μην είναι σε θέση να εξοφλήσει το δάνειο καθίσταται ιδιαίτερα υψηλή, ενδέχεται να μην υφίσταται τέτοια προμήθεια στην αγορά».
- 91 Επομένως, σύμφωνα με το γράμμα της ως άνω ανακοινώσεως, η εκτίμηση ότι η Valencia CF αντιμετώπιζε, ως επιχείρηση, οικονομικές δυσχέρειες κατά τη λήψη του μέτρου 1 δεν αρκεί, από μόνη της, για να διαπιστωθεί ότι δεν υπάρχει αντίστοιχη προμήθεια εγγύησης αναφοράς που να εφαρμόζεται στις χρηματοπιστωτικές αγορές, καθόσον μια τέτοια διαπίστωση υπαγορεύει, τουλάχιστον, τη διενέργεια συμπληρωματικής ανάλυσης σχετικά με τον αναμενόμενο κίνδυνο αθέτησης των υποχρεώσεων εκ μέρους της επιχείρησης.
- 92 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, περαιτέρω, στη σκέψη 128 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή διέκρινε, ιδίως στις αιτιολογικές σκέψεις 77 και 80 της επίδικης αποφάσεως, μεταξύ διαφόρων ειδών δυσχερειών και έκρινε ότι, μολονότι η Valencia CF ήταν, κατά τον χρόνο λήψης του μέτρου 1, προβληματική επιχείρηση υπό την έννοια των κατευθυντηρίων γραμμών του 2004 για τη διάσωση και την αναδιάρθρωση, δεν βρισκόταν σε «κατάσταση σοβαρής κρίσης» υπό την έννοια του σημείου 4.1, στοιχείο α', της ανακοινώσεως σχετικά με τις εγγυήσεις. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε με την επίδικη απόφαση ότι η πιθανότητα η Valencia CF να μην είναι σε θέση να εξοφλήσει το δάνειο ήταν «ιδιαίτερα υψηλή» κατά την έννοια του εν λόγω σημείου 4.1, στοιχείο α'.
- 93 Συνακόλουθα, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της να λάβει υπόψη κάθε κρίσιμο εν προκειμένω στοιχείο και ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το εν λόγω θεσμικό όργανο, το Γενικό Δικαστήριο δεν επεξέτεινε την υποχρέωση επιμέλειας που υπέχει η Επιτροπή πέραν των ορίων που η ίδια δεσμεύτηκε να τηρεί με την έκδοση της εν λόγω ανακοινώσεως.

- 94 Τρίτον, όπως διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 131, 135 και 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κανένα στοιχείο της επίδικης αποφάσεως και κανένα στοιχείο από τα προσκομισθέντα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν τεκμηριώνει τη διαπίστωση της Επιτροπής στην αιτιολογική σκέψη 93 της επίδικης αποφάσεως ότι, «λόγω του περιορισμένου αριθμού παρατηρήσεων για παρεμφερείς συναλλαγές στην αγορά», το κριτήριο αναφοράς της αγοραίας τιμής παρόμοιου μη εγγυημένου δανείου «δεν θα βοηθούσε ιδιαίτερα στη σύγκριση».
- 95 Συναφώς, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 79 και 80 των προτάσεών του, το θεσμικό όργανο συνήγαγε –από τη δική του διαπίστωση ότι η Valencia CF ήταν προβληματική επιχείρηση κατά τον χρόνο λήψης του μέτρου 1– όχι μόνον ότι κανένα χρηματοπιστωτικό ίδρυμα δεν θα παρείχε εγγύηση υπέρ του εν λόγω συλλόγου, αλλά επίσης ότι αποκλειόταν η ύπαρξη παρόμοιου μη εγγυημένου δανείου.
- 96 Πλην όμως, δοθέντος ότι τόσο η ύπαρξη αντίστοιχης προμήθειας εγγύησης αναφοράς που να εφαρμόζεται στις χρηματοπιστωτικές αγορές όσο και η ύπαρξη αγοραίας τιμής παρόμοιου μη εγγυημένου δανείου μπορεί να είναι καθοριστική, σύμφωνα με την ανακοίνωση σχετικά με τις εγγυήσεις, τα στοιχεία αυτά είναι εξόχως κρίσιμα για την εκτίμηση στην οποία προβαίνει η Επιτροπή, κατά την έννοια της υπομνησθείσας στις σκέψεις 75 και 76 της παρούσας αποφάσεως νομολογίας, προς τον σκοπό της διαπίστωσης της υπάρξεως κρατικής ενισχύσεως και του ποσοτικού προσδιορισμού της.
- 97 Καίτοι η Επιτροπή, εκφράζοντας, στο σημείο 28 της αποφάσεως περί κινήσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας, τις επιφυλάξεις της σχετικά με το κατά πόσον χρηματοπιστωτικά ιδρύματα ήταν διατεθειμένα να χορηγήσουν στη Valencia CF παρόμοιο δάνειο χωρίς κρατική εγγύηση, εκπλήρωσε την υπομνησθείσα στη σκέψη 80 της παρούσας αποφάσεως υποχρέωσή της να ζητήσει από το οικείο κράτος μέλος τις σχετικές πληροφορίες επ’ αυτού, δεν αμφισβητείται ότι δεν έλαβε καμία απάντηση εκ μέρους των ισπανικών αρχών ούτε έκανε λόγο, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, για κανένα άλλο στοιχείο το οποίο θα μπορούσε να έχει στη διάθεσή της κατά την έκδοση της επίδικης αποφάσεως.
- 98 Υπό τις συνθήκες αυτές, προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ότι είχε στη διάθεσή της στοιχεία ορισμένης αξιοπιστίας και συνέπειας, κατά την έννοια της υπομνησθείσας στη σκέψη 82 της παρούσας αποφάσεως νομολογίας, τα οποία θα της παρείχαν τη δυνατότητα να επιβεβαιώσει ότι υπήρχε «περιορισμένο[ς] αριθμό[ς] παρατηρήσεων για παρεμφερείς συναλλαγές στην αγορά» ο οποίος «δεν θα βοηθούσε ιδιαίτερα στη σύγκριση» με το κριτήριο αναφοράς της αγοραίας τιμής παρόμοιου μη εγγυημένου δανείου.
- 99 Όπως όμως προκύπτει από τη σκέψη 52 της παρούσας αποφάσεως, η ίδια η Επιτροπή θεωρεί ότι μπορεί να υποχρεωθεί να κάνει χρήση των ειδικών εξουσιών έρευνας που διαθέτει, ιδίως όταν δεν έχει στη διάθεσή της επαρκή στοιχεία για να αποδείξει την ύπαρξη ενισχύσεως, ή όταν είναι εύλογο να υποτεθεί ότι τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή της είναι ελλιπή.
- 100 Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεσμεύτηκε, με την έκδοση της ανακοινώσεως σχετικά με τις εγγυήσεις, να εξακριβώσει αν υπάρχει αγοραία τιμή παρόμοιου μη εγγυημένου δανείου, το Γενικό Δικαστήριο μπορούσε να κρίνει, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο, ότι το θεσμικό όργανο όφειλε, υπό συνθήκες όπως αυτές που προκύπτουν από τις διαπιστώσεις που παρατίθενται στις σκέψεις 93 έως 97 της παρούσας αποφάσεως, να μην αρκεστεί στην απλή εξέταση των πραγματικών και των νομικών στοιχείων που του γνωστοποιήθηκαν, κατά την έννοια της υπομνησθείσας στη σκέψη 82 της παρούσας αποφάσεως νομολογίας, στο πλαίσιο απαντήσεως στην απόφαση περί κινήσεως της επίσημης διαδικασίας έρευνας.

- 101 Αντιθέτως προς ό,τι διατείνεται η Επιτροπή, το Γενικό Δικαστήριο δεν της επέβαλε, κατ' αυτόν τον τρόπο, υπέρμετρες υποχρεώσεις επιμέλειας ούτε υπέρμετρο βάρος αποδείξεως, αλλά απλώς διαπίστωσε ότι η Επιτροπή δεν ανταποκρίθηκε στις απαιτήσεις που η ίδια είχε θέσει με την έκδοση της εν λόγω ανακοινώσεως. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως απαίτησε από το θεσμικό όργανο να προσκομίσει αποδείξεις για τη μη ύπαρξη παρατηρήσεων για παρεμφερείς συναλλαγές στην αγορά, αλλά απλώς επισήμανε ότι η Επιτροπή δεν είχε τεκμηριώσει τη διαπίστωσή της ούτε είχε κάνει χρήση της δυνατότητας που της παρέχεται, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 84 της παρούσας αποφάσεως, να διατυπώσει κατά τη διοικητική διαδικασία συγκεκριμένο αίτημα προς τις ισπανικές αρχές ή τα ενδιαφερόμενα μέρη, προκειμένου να λάβει λυσιτελή στοιχεία για την εκτίμηση στην οποία έπρεπε να προβεί. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο δεν απέκλεισε το ενδεχόμενο να αρκεί, προκειμένου να ανταποκριθεί η Επιτροπή στις υποχρεώσεις επιμέλειας που υπέχει και στο βάρος αποδείξεως που φέρει, να διατυπώσει τέτοιο συγκεκριμένο αίτημα στο πλαίσιο των ανταλλαγών που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 14 της παρούσας αποφάσεως.
- 102 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, ο μοναδικός λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος και, επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη και η αίτηση αναιρέσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 103 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαινεται επί των εξόδων.
- 104 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 105 Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε ως προς τον μοναδικό λόγο αναιρέσεως που προέβαλε, πρέπει να καταδικαστεί, πέραν των δικαστικών εξόδων της, και στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Valencia CF, σύμφωνα με το αίτημά της.
- 106 Κατά το άρθρο 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται, κατ' αναλογία, στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Κατά συνέπεια, το Βασίλειο της Ισπανίας, το οποίο μετέσχε στη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Valencia Club de Fútbol SAD.**
- 3) Το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

(υπογραφές)